

Arrest

nr. 165 296 van 6 april 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 januari 2012 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 september 2011 diende verzoekster een aanvraag in tot het bekomen van een visum voor gezinshereniging, in functie van haar echtgenoot dhr. D. T., die gemachtigd tot verblijf is voor onbepaalde duur. Op 25 januari 2012 werd de aanvraag geweigerd op basis van de volgende motieven:

“Commentaar: Betrokkenen kunnen zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 10,§1,al. 1,4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, in werking getreden op 22/09/2011.

Overwegende dat op 08/09/2011 via de Belgische diplomatieke post in Ankara een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van D. M. (...), geboren op 08/04/1956 en D. R. (...), geboren op 12/07/1995, beiden van Turkse nationaliteit, om haar echtgenoot/zijn vader in België, D. T. (...), geboren op 05/04/1956, van Turkse nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat artikel 10 van bovenstaande wet bepaalt dat de te vervoegen vreemdeling over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen dient te beschikken zoals bepaald in artikel 10,§5 om zichzelf en zijn familieleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels zoals het leefloon niet in aanmerking genomen.

Overwegende dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat Mijnheer D. (...) een equivalent leefloon krijgt van het OCMW van Visé;

Bijgevolg beschikt Mijnheer D. T. (...) niet over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10,§5 en worden de visumaanvragen geweigerd.

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 10, §1 er, al.1, 4° van de wet van 15/12/1980

Beperkingen:

- Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al.1, 4° of 5° of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderd-twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14,§1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.
- Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken.
- Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster een manifeste appreciatiefout aan, de schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van richtlijn 2003/86/EG, van artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek, van de artikelen 22 en 159 van de Grondwet, en van de artikelen 10, 11, 12bis en 62 van de Vreemdelingenwet.

De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 62 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.1.1. In een eerste grief bekritiseert verzoekster de retroactieve toepassing van de nieuwe wet en stelt dat dit in strijd is met artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek.

Verzoekster maakt een foutieve toepassing van de principes betreffende de toepassing van de wet in de tijd. Het beginsel van de niet-retroactiviteit van wetten dat als algemene regel in artikel 2 Burgerlijk Wetboek is ingeschreven, is van toepassing op het administratief recht (RvS 5 november 1996, nr. 62.922). Een nieuwe wet is in de regel van toepassing op toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan en op de toekomstige gevolgen van de onder de vroegere wet ontstane toestanden die zich voordoen of die voorduren onder vigeur van de nieuwe wet, voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (Cass. AR 7835, 12 februari 1993 en Cass. AR C 06.0353.N, 24 april 2008). De nieuwe wet is vanaf haar inwerkingtreding van toepassing op de hangende rechtsgedingen (Cass. AR 9583, 29 april 1993). Aldus zijn wetten onmiddellijk van toepassing op bestaande situaties. Dit is geen retroactieve toepassing van de wet zoals verzoekster tracht voor te houden.

Bovendien vereiste artikel 10, §2 van de Vreemdelingenwet, zoals het gold voor de inwerkingtreding van de wet van 8 juli 2011, eveneens het bewijs van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en om te voorkomen dat ze ten laste van de openbare overheden vallen. Aangezien verzoeksters echtgenoot enkel beschikt over een OCMW-uitkering, is het evident dat bij een gezinshereniging, verzoekster en haar echtgenoot eveneens ten laste zullen vallen van het OCMW. Aldus zou ook onder toepassing van de vroegere wetgeving, de aanvraag hoe dan ook moeten worden geweigerd, aangezien niet wordt aangetoond dat verzoekster niet ten laste zou vallen van de openbare overheden en zij dus niet voldoet aan de voorwaarde van het ongewijzigde artikel 10, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Het feit dat het nieuwe artikel 10, §5, de vereiste bestaansmiddelen gelijkstelt aan minimaal 120% van het leefloon, doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Het eerste onderdeel is ongegrond.

2.1.2. In een tweede grief wijst verzoekster op het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie Rhimou Chakroun en vraagt dat de artikelen 10 en 11 van de Vreemdelingenwet met toepassing van de exceptie van onwettigheid vervat in artikel 159 van de Grondwet, buiten toepassing zouden worden gelaten wegens strijdigheid met richtlijn 2003/86/EG.

Artikel 159 van de Grondwet bepaalt: *“De hoven en rechtbanken passen de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toe In zoverre zij met de wetten overeenstemmen”*.

Uit deze bepaling valt op geen enkele wijze af te leiden dat wetten op deze grond kunnen getoetst worden aan internationale rechtsnormen, laat staan buiten toepassing gelaten. Bovendien heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de bevoegdheid om wetten te toetsen.

Met betrekking tot de geciteerde Europese rechtspraak merkt de Raad op dat de feiten in deze zaak niet dezelfde zijn. In de voormelde zaak beschikte de heer Chakroun wel degelijk over stabiele en regelmatige inkomsten maar diende hij in sommige gevallen toch beroep te doen op bijzondere bijstand. In de onderhavige zaak beschikt verzoeksters echtgenoot enkel over OCMW-uitkeringen. Het gaat hier om twee fundamenteel verschillende situaties, zodat verzoekster zich niet nuttig kan beroepen op het arrest Chakroun.

Het tweede onderdeel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

2.1.3. In een derde grief voert verzoekster de schending aan van artikel 12bis, §2 van de Vreemdelingenwet samen met het arrest Chakroun. Er zou een onderzoek in concreto moeten worden gevoerd naar de bestaansmiddelen en de werkelijke behoeften alvorens de gezinshereniging te weigeren. Zij verwijst tevens naar een advies van de Raad van State.

De beoordeling in concreto, zoals vooropgesteld in artikel 12bis, §2, het arrest Chakroun en het advies van de Raad van State, betreft specifieke gevallen. De Raad van State was van mening dat wanneer de vreemdeling een inkomen heeft dat onder de wettelijke grens valt, niet automatisch een weigeringsbeslissing kan worden genomen, maar dat een concreet onderzoek vereist is, conform het arrest Chakroun. Dit advies werd opgenomen in artikel 12bis, §2 van de Vreemdelingenwet. In onderhavige zaak beschikt verzoeksters echtgenoot niet over een eigen inkomen, maar valt hij volledig

ten laste van de overheid. Er is dus niet voldaan aan artikel 10, §2 van de Vreemdelingenwet aangezien verzoekster eveneens ten laste van de overheid zal vallen. Bovendien kan er overeenkomstig artikel 10, §5, van de Vreemdelingenwet geen rekening worden gehouden met een uitkering. Aangezien verzoeksters echtgenoot in casu over geen enkel eigen inkomen beschikt en volledig ten laste valt van de overheid, valt ook niet in te zien hoe zijn situatie concreet diende te worden onderzocht.

Het derde onderdeel is ongegrond.

2.1.4. In een vierde onderdeel benadrukt verzoekster het recht op gezinsleven en haalt zij Europese rechtspraak aan, alsook rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Meer bepaald stelt verzoekster dat de verwerende partij geen fair balance-toets heeft uitgevoerd. Zij verwijst in essentie naar artikel 12bis, §7 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat moet worden rekening gehouden met het hoger belang van het kind, zijnde haar zoon.

Verzoeksters zoon is geboren op 12 juli 1995. Hij was op het moment van de aanvraag op 8 september 2011 minderjarig. Momenteel is verzoeksters zoon twintig jaar en dus meerderjarig. Verzoeksters zoon valt dus niet langer onder het bepaalde van artikel 12bis, §7 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat moet worden rekening gehouden met het hoger belang van het kind. De Raad stelt in arrest nr. 165 295 van 6 april 2016 vast dat verzoeksters zoon het wettelijk vereiste belang ontbeert bij dit onderdeel, aangezien de verwerende partij bij een eventuele vernietiging op deze grond niet anders kan dan vaststellen dat verzoeksters zoon ondertussen meerderjarig is.

Verzoekster voert een schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster stelt dat de verwerende partij geen "fair balance"-toets heeft uitgevoerd.

Verzoekster heeft de wettelijke mogelijkheden tot gezinshereniging die het Belgisch positief recht verschaft nog niet volledig uitgeput. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het privéleven staat nog steeds open, met name in het kader van een aanvraag om verblijfsmachtiging die in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post wordt ingediend op grond van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Een onderzoek naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg plaatsvinden in het kader van deze aanvraag om verblijfsmachtiging ingediend in het land van herkomst.

In deze stand van het geding kan niet worden vooruitgelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling ten gronde door het bestuur of het door verzoekster ingeroepen privé- en gezinsleven een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigen. Dit gegeven belet ook niet dat verzoekster de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kan laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

Het vierde onderdeel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

2.2. Het enige middel is in zijn geheel ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC